

1934

CINEMA

1935

Cinema Amateur

El sentit del documental

EL SENTIT DEL DOCUMENTAL

El cinema és un art. Un art que té unes regles imprecises, elàstiques, i que a cada productor li cal adaptar sense poder-se fiar massa de la seva infallibilitat. Els matelxos americans, que abans de muntar una indústria de producció intensiva solien tenir ben resolts tots els problemes i acostumen trepitjar sempre sempre ferm en matèria de cinema es produeixen amb una por lamentable al fracàs. Si un home agosarat es llança al buit d'una aventura, tothom especula amb el seu èxit. Tothom està a l'aguait i tothom es conté l'alegria a veure que passa. Però quan la incògnita està aclarida; quan es veu d'una manera definitiva que aquell "pioneer" ha obert un camí nou, tots s'hi abraonen de

reflexe del seu talent comercial, que domina al públic i a la clientela, se sentiria desparat com un naufrag. Pensant-se que porta el gust del públic a remolc i al seu darrera i envanint-se amb aquella petulància típica de l'home triomfador que sol ésser sempre l'animador de grans indústries, és un esclau, una víctima i una joguina d'aquesta cosa tan impalpable i tan poc coercitiva com és el gust del públic, sempre indefinit i sempre tèrbol, sempre una mica matusser, i que l'editor americà creu que l'enganya com una criatura. Amb històries banals, amb noies que semblen nines i amb cromets d'una bellesa tan perfecta que semblen aquests gravats dels suports de calendari, és de sublimació d'aquelles antigues "postals de parelles" de tan bona tradició a casa nostra. I tot plegat justifica aquests bombons filmics, tan perfectes i tantes voltes genials que ens envia com a matèria corrent.

El secret de fer bons films ha donat lloc a una colla de fórmules tan exactes i tan poc empíriques que més semblen, amb la seva precisió quíntaessenciada, receptes per a específics contra l'avoriment, com qualsevol dels "hipofosfats" de fama o qualsevol altra "aspirina" d'acció afectiva i sentimental, i les dosis dels quals, igual com les de superproduccions mèdiques, cada dia es doblen i es carreguen més a les pantalles. El públic avui devora el cinema. Pateix de "filmofàgia". I quan veu un sol film bo, llarg, dens, saborós, però que no més té mil doscents metres, s'indigna. La seva capacitat de reacció necessita ara de més fortes absorcions viu sota l'efecte d'una intoxicació, del mateix ordre que la dels estupeficients i requereix més cinema, més hores de film, més "sex appeal", més dones, més soroll i més doblatges per a fugir del seu propl establiment.

cop i tots es dediquen a "afusellar" el primer èxit, que ha descobert que en l'esperit del públic hi havia encara un plec inèdit que era capaç d'interessar i, per consegüent, de donar diners.

Una de les coses més típiques del cinema és precisament aquesta inèrcia plena de preocupacions. Tots sabem que les grans editors americanes tenen muntat un servei d'espionatge perfecte, una de les funcions més delicades del qual és l'estar en carregat de copsar les reaccions del públic respecte a totes les

AVIAT
A riure!
A divertir-se!

EL TREN DE LA
ALADY... LEPI... SENTIR... A QUINA... NOLLA... BUEA

pel·lícules, a tots els moments característics i tots els tipus que intervenen en cada una d'elles. L'americà, i sobretot l'americà financer, necessita sempre de la estadística, de les curves diagramàtiques i d'allò que ells en diuen els "standards" que li diu a cada moment que marxa per camí ferm. Que la clientela està contenta, que la demandissa es manté ferma i que la competència no li trepitja encara els talons. L'americà, sense aquest suport, que li fa creure, dins el seu infantilisme, que el triomf és un

METROPOL
AVUI, ESTRENA
VIASTA BURIAN
La revelació còmica de la temporada en

EL
AYUDANTE
DE
SU ALTEZA

amb
GRETL THEIMER
i
Werner Futterer
Una exclusiva FEBRER i BLAY

films que acusen aquest retorn a la Natura i a la veritat. El drama humà s'encercla ara dins una cosa més autèntica que les bambalines dels estudis. Hi ha la muntanya, la mar, la ciutat, però vist tot al través d'aquest prisma polaritzador que és la visió del documental. La Natura juga ara en els films un paper més directe que no pas abans. I les figures queden acoblades dins de les seves proporcions tantes voltes minúscules comparades amb les forces i amb les magnituds de la Natura i de l'ambient; amb menys èmfasi i amb menys presopopeia, però el conflicte del lleng mostren ara unes arrels noves que es filtren dins la terra, que es teixen amb un ambient de veritat i que dona tot just a l'acció una nova dimensió verídica que amplia la seva perspectiva dramàtica.

Fixeu-vos en els grans èxits dels films recents; en ells hi veureu sempre l'esperit de veritat trasllut i el sentit de documental com a teló de fons de la seva acció. Ja és en la lluita dels pescadors d'una illa d'Islandia, amb els elements perilluosos que els envolten. Ja és la tragèdia d'un esquimal, amb una moral solida i isolada del món, en mig d'un esnarri quasi lunar de les geleries eternes. Ja són els Alps, amb les seves crestes blanques, les seves tradicions plenes de color local, o bé ja un poble castig, ple de pintoresc, com el mexicà "made in U. S. A.", o d'una espectacularitat degenerada en tòpic de "guardarropa", com el perfil de l'Espanya de cromó de caixa de panes sempre l'esperit del documental, més o menys significat o embrutit en mans dels productors sol ésser el canyamàs obligat de tots els films d'envergadura que es fan ara. I no parlem de l'obligada Côte d'Azur, dels films francesos, que semblen uns prospectes turístics subvencionats.

Per això, perquè sabem que el documental sol ésser l'ànima dels grans films, hem tingut una veritable alegria de veure com a casa nostra diversos productors s'enfilaven amb èxit per aquest camí. Exigències d'ordre econòmic, també els obliga a mantenir-s'hi. Però ja en el lleng hem vist alguns films d'aquest ordre, interessants i, sobretot, hem tingut ocasió de veure uns trossos d'un documental magnífic sobre l'arragona rodats per un amateur de gran classe, el company Joan Roig, que són una veritable meravella. Les bel·leses de la vella Tarraco estan cospades amb un talent cinematogràfic de primer ordre. No hi playnem adjectius. Malgrat que un film no és un film fins que està del tot muntat, aquests fotogrames ens han fet creure que aquest esperit bàsic documental, eix i esquelet dels grans films, podia, amb productors com en Roig, servir de peu a les grans produccions que un dia o altre han de fer-nos quedar bé a casa nostra, de tan ben assimilats i tan bellament cospats com hem vist que estaven.

FRANCESC GIBERT

Una sessió de concurs

De la sessió de cinema amateur que tingué lloc el dijous passat al Centre Excursionista, poca cosa pot dir-se. Els desigs de veure algun film que arribés solament a cridar-nos l'atenció, ens trobarem davant la realitat; aquesta, dissortadament, fou tot el contrari dels nostres desigs; no vam poder veure res, uns per manca de tècnica i altres per la poca estabilitat de l'operador.

La darrera sessió donà la impressió d'una reunió familiar on es podia fruit les primícies d'una cambra cinematogràfica comprada al nen perquè es divertís.

Aquesta sessió és un advertiment per aquells que demanen un film a tot aquell que té una cambra cinematogràfica, sense preocupar-se de veure el que són els films demanats.

Qualitat... no quantitat. Aquest sempre ha d'ésser el principi del cinema amateur.

Per més que hom vulgui, poca cosa es pot dir als amateurs autors dels films. Si són els seus desigs fer cinema amateur, el nostre consell és que perseverin i a la vegada estudin el que ha d'ésser el cinema.

Una de les coses sobre les quals els dirigents del moviment amateur haurien d'aclarir i remarcar és la de l'art del cinema no és tot individualisme, sinó fer veure que el cinema és un art on la col·laboració juga un paper molt important.

Els concursos de cinema, en comptes de donar premis al mi-

llor film d'argument documental, científic, etc., hauria de repartir-se amb els elements que componen un film, donar premis als intèrprets, al fotògraf al que fa el guió, etc. D'aquesta manera aconseguiríem que el que sentís vocació per fotògraf, fos fotògraf; el que sentís la composició de l'escenari fos els guions, etc., i així aconseguiríem que les produccions amateurs arribessin a tenir una perfecció que ara, din-

DEMA, DIMARTS,
ESTRENA al
SALO CATALUNYA

NOVO
DE MAMA
ANGEL DIGITO
ELU MORAN
QUE LALL
JAMES HARRIS

Felicíssima creació de la inimi
table estrella nacional
Imperio Argentina

COMICITAT!
ALEGRIA!
BON HUMOR!

Artistes del lleng

MADYLAND
CLARK GABLE
WILLIAM POWELL
MYRNA LOY
EN
EL ENEMIGO PUBLICO
DE EL HOMBRE
DE LEYES Y EL
HOMBRE SIN LEY
ENTRE AMBOS, UNA
MUJER SINCERA

tre l'individualisme, no hi arribarem mai.

Les entitats de cinema amateur han de preocupar-se'n, sobretot, que el cineasta amateur no ha d'estacionar-se i fer sempre cinema amateur; al contrari, del cinema amateur hauran de sortir els valors que han de posar a la "nuestra cinematografia nacional" al nivell que li correspon dintre d'un poble avançat en cultura. Exemplem en tenim a Rússia, Xecoslovàquia, Àustria, Japó, etcètera.

Quan a la nostra terra tinguem tècnics, fotògrafs, escenaristes, realitzadors que sàpiguen la realitat del cinema, aleshores estarem segurs de veure produccions com cal.

No són tot directors allò que cal al nostre cinema, sinó els col·laboradors; sobretot que aquests coneguin a fons el sentit de la

nostra terra i aquests poden sortir dels amateurs. Es d'esperar que tots ens en donarem compte.

JOAN ROIG

Parlem-ne...

Quarta setmana de «La Dolorosa»

Després de tres setmanes de projecció amb un èxit desacomunat en aquests moments i davant la impossibilitat de prorrogar «La Dolorosa» en el Capitol Cinema, la quarta setmana d'aquest film vindrà lloc al Ciné Mistral.

No tenim cap dubte que al nou local «La Dolorosa» continuarà la seva marxa triomfal, la qual es tradueix en excepcionals entrades, i diem excepcionals, perquè donades les circumstàncies que actualment travessa Barcelona, és realment una excepció mantenir l'interès del públic durant el temps que ho ha fet.

Aviat, estrena

L'ÈXIT DE LA TEMPORADA

Wallace Beety
Joy Way
VIA VILLA
URQUINAONA

La vida a l'Acadèmia Militar de West Point i les aventures amoroses dels seus alumnes

BIOGRAFIES

RICARDO CORTEZ

Ricard Cortez va néixer a Viena al 7 de juliol de l'any... (el nostre herol es resisteix a donar a conèixer l'any del seu natalici). Molt petit encara, arribà als Estats Units amb els seus familiars, que s'establiren a la part baixa del costat est de Nova York. Allí es féu gran i allí féu els seus primers esforços per ajudar la seva família. Més tard fou el cap d'una oficina d'agents de borsa a Wall Street.

Nega haver estat descobert per Guy Edwards. Va interessar-se pel teatre des que un dia assistí a un melodrama des de la galeria d'un teatre de Broadway. Des de llavors no va sol al teatre si no és a aquelles altures.

La seva carrera teatral començà en descobrir que podia fer-se diners actuant com a extra als cors, a la nit; així, doncs, durant molt de temps es dedicà a treballar de dia a l'oficina i a formar part dels conjunts a la nit.

Primer s'entusiasmà, després es féu ambiciós i començà a pensar en les possibilitats de la cinematografia. ¿Per què no? Va anar a Nova York acceptat com a extra als estudis de Fort Lee. D'extra passa a fer papers de poca importància i no trigà a veure's sol·licitat. Féu les seves reflexions, i una tarda s'adreçà als estudis de Paramount a Long Island. Amb gran astorament per la seva part, la signatura el contractà i el féu anar a Hollywood.

No passà molt de temps a ésser Ricard Cortez una gran figura a les produccions, i avui encara es vana d'haver superat a la mateixa Greta Garbo, la qual cosa ho prova recordant-nos que quan «El torrente» el seu nom apareixia molt per sobre del de la llanguida sueca. Naturalment, la seva pel·lícula favorita és «El torrente», si bé també li agrada «La sinfonia de la vida» i, sobretot, «Mandalay», filmada amb gran èxit per a Warner Bros. First National. Considera «The Sorrow of Satan» com al seu tre-

ball més dolent, malgrat el seu èxit personal en aquesta pel·lícula i del gran acolliment que li tributa la crítica.

No vol dir quins són els seus artistes favorits. Vol conèixer-los tots com als seus amics. Del teatre admira Helen Hays, Katherine Cornell, Alfred Lunt i Lynn Fontanne. Noel Coward és el seu dramaturg predilecte. Franz Lehár el seu compositor d'òpera preferit, i dels compositors de gran òpera prefereix Puccini, i admira Tschalkowsky.

Detesta els perfums barats i les festes mancades de modalitat espiritual. Ultra el drama i l'investigació la literatura. Posseeix una biblioteca extensa i concedeix preferència a Sherwood, Ernest Hemingway, James Branch Cabell, Josep Conrad, Wasserman i Gene Fowler.

Per tal de conservar «la línia» visita sovint un gimnàs. Neda, munta a cavall i és un entusiasta del polo, del futbol i del tenis.

No és molt exigent a la taula i diu que el seu plat favorit és el

AVIS

Davant la impossibilitat de prorrogar «La Dolorosa» en el Capitol Cinema la quarta setmana, a partir d'avui, di-lluns, continuarà al Cinema Mistral

Avda. Mistral-Calàbria

— Telefon 32302 —

filet a la mignon amb bolets.

Creu que la vida domèstica és ideal si se sap administrar amb intel·ligència. Acaba de casar-se amb la bellíssima Christine Lee.

No té ni yatch ni grans finques, ni tan sols piscina a casa seva, ni posseeix un sol automòbil. No coneix tampoc el simpàtic «traidor» Theo Bhusquets ni el seu manager, l'ex-aviador Lihopart.

aconseguit més renom al cinema peninsular.

El primer film que començarà a rodarse, dintre pocs dies, és «Rumbo al Cairo», i serà realit-

Actualidad

Avui, diilluns (de 3 a 9 tarda)

NOTICIARI FOX MUNDIAL

CORDOBA (Documental)

IRLANDA O REVENTAR

(dibuix animat)

LENGUAS VIPERINAS

(cel·luloide ranc)

EURITMIA (Documental)

(De 9 nit a la 1 matinalada)

Ultra el nou programa, l'ex-

traordinari documental

El Crucero Amari lo

el qual es projectarà sencer,

a petició del públic

zats pel prestigiós director Benito

Perojo, el darrer èxit del qual a

«Crisis mundial» és de tothom co-

negut. En aquests dies el notable

director s'ocupa de seleccionar

l'elenc que ha d'intervenir en

aquesta pel·lícula, la música de la

qual serà de Jacint Guerrero.

I un altre director hispà, Flori-

an Rey, abans de realitzar di-

versos films de llarg metratge

portarà al cel·luloide diversos in-

teressants «sketchs». Florián

Rey, que ja ha aconseguit èxits

molt estimables en aquesta mena

de films curts, tals com «Buenos

días» i «Romanza Rusa», aconse-

guirà segurament nous triomfs

en aquesta mena de pel·lícules,

començant per la que ja ha co-

mençat a rodar precisament

aquests dies.

AVUI, SENSACIONAL

ESDEVENIMENT

ESTRENA DE

COLISEUM

James DUNN

Gloria STUART

en

IDENTIDAD DESCONOCIDA

EL MARAVILLOSO DIBUJO EN COLORES

LA CASITA DEL MOLINO

Són dos films Paramount

PIANOS
AL COMPTAT I A TERMINIS
Secció especial de pianos
de lloguer
PREUS BARATISSIMS
MARISTANY
8, LLURIA, 8 (tocant Plaça Urquinaona)
Teléfono 23063

la rambola

(esport i ciutadania)

Agusti Bo
TOTS ELS MOBLES I TOT EL
MATERIAL PER A CLASSI-
FICACIO I ARXIU
CORTS, 596. Tel. 10266

AHIR A SANT SEBASTIA

Catalunya obtingué una gran victòria individual i per equips en el XX Campionat Peninsular de Cross

Jeroni Joan revalida el títol de Campió d'Espanya

Entre els onze primers classificats hi figuren set catalans

Mentre els nostres dos equips representatius en la primera divisió de Lliga, Barcelona i Espanya, perdien llurs encontres als camps d'Atocha i Can Ràbia, respectivament, l'equip català de Cross aconseguia una nova i formidable victòria a Sant Sebastià, terrenys de Lasarte, en el XX Campionat peninsular de curses a través dels camps. Una victòria noble, neta i contundent que com a catalans ens ha produït una profunda satisfacció, una gaudança que la nostra sinceritat no pot amagar. És el consol que ens queda de la jornada esportiva d'ahir.

Cal fer ressaltar la importància i el mèrit d'aquesta victòria, aconseguida en lluita amb tots els millors corredors de la Península i contra els equips més potents.

Guipúscoa i Biscata, formant un sol equip, que l'any passat ja s'havien unit per vèncer l'equip català, han conegut una nova derrota, tan contundent com la del 1934, i també a domicili, en el seu ambient, amb tots els avantatges al seu favor.

Jeroni Joan, Angel Mur, Manuel Andreu, Francesc Camí i Lluís Miró han escrit una nova gesta en el brillantíssim historial d'aquest Campionat peninsular, que registra la supremacia de Catalunya en aquesta especialitat esportiva a través dels seus vint anys d'existència.

Segons les referències que ens han estat facilitades, Catalunya, vencedora per equips, ha sumat solament 19 punts entre els cinc corredors que el formaven. Aquesta dada és expressiva d'una actuació conjunta superba, i gairebé insuperable. Cal tenir en compte que l'any passat l'equip català suma 22 punts, això que els tres primers arribats a la meta eren catalans (Joan, Andreu i Navarro). Es després, també, de tot això que la desfeta de l'equip basc ha estat una cosa inversemblant, que haurà produït un gran descens en els directius de l'atletisme guipuscoà. Els corredors que Biscata aportà a Guipúscoa per a formar l'equip d'aquesta Federació varen fallar; però els donostiarres, també, solament se salvà d'aquesta desfeta el campió de Guipúscoa, Jaume Coll, que dos anys seguits ha perseguit amb delit el títol de campió, sense aconseguir-ho.

Enguany Guipúscoa confiava com mai en la victòria, tant individual com col·lectiva. Havia atorgat la seva representació als atletes de la bella guàrdia (Jaume Coll, Pere Iradi, Lluís García, Cilleruelo, Delgado i Eladi García), afegint-hi alguns elements nous com Larrañaga, Azurza, Legorralde, Medina, Aguiluz i Alvarez, que aquesta temporada s'han destacat com a elements de qualitat. Però els seus millors homes han fallat. No pogueren resistir la marxa dels catalans, que durant tot el recorregut ocuparen els primers llocs, fins a l'extrem de classificar-se set d'ells (tots els desplaçats) entre els onze primers arribats.

El tortosí Jeroni Joan ha revalidat el títol de campió peninsular de Cross, i ha demostrat una vegada més que és el millor corredor català. És el tipus ideal per aquesta mena de curses, llargues, feixugues i difícils. Jeroni Joan pot comparar-se en classe als millors corredors que han desfilat en l'història d'aquesta prova, tals com Prat, Palma, Andia, Penya, Domínguez i algun altre. Tots ells es distingiren per llur potència muscular, per llur resistència i capacitat pulmonar i per un sistema cardíac a propòsit, que són precisament les condicions que han de reunir tots els corredors per a reeixir en aquestes curses, irregulars i esgotadores.

De la qualitat de Jeroni Joan ni de la seva superioritat damunt tots els corredors peninsulars, ningú no en pot dubtar. Afegim, encara, que ens plauria moltíssim que es confirmés l'anada d'un equip al Cross de les Nacions que enguany s'ha de disputar a París. Tenim molta confiança que Jeroni Joan, normalment, es classificaria entre els primers.

Aquesta vegada no han format part de la selecció catalana, entre altres, els corredors Faró i Navarro, classificats onzè i tercer, respectivament, l'any passat. L'absència d'aquests corredors no ha restat cap eficàcia a l'equip català, perquè Catalunya compta amb elements suficients per a prevenir en aquests casos qualsevol contingència o baixes imprevistes. Han ocupat el lloc d'aquells, Mur i Camí, i, a més, Miró i Mir. Encara ens quedaven elements de classe i capacitat per a cobrir baixes, com són Gràcia, Mesalles, Miquel, Navarro, Badia i Fontseré. Es pot ben dir que en cap altra època Catalunya ha comptat amb tanta quantitat de bons corredors.

Tots els altres que han anat a Sant Sebastià a disputar aquest Campionat peninsular de Cross són xicots joves i de poc pes. Llur agilitat els haurà afavorit moltíssim a través d'uns terrenys enjagats com estaven els de Lasarte amb motiu de les darreres tempestes. En canvi els guipuscoans, xicots de les i força feixucs, hagueren de lluitar amb moltes dificultats per les mateixes raons.

Ens imaginem l'emoció que causaria al públic esportiu de Sant Sebastià la presència del seu campió Coll entremig dels corredors catalans, i el descens que sofririen en veure'l vençut quan tantes esperances li tenien dipositades.

Cal convenir que si l'actuació individual dels catalans és digne de tota mena d'elogis, la col·lectiva, la d'equip no en mereix menys. Aquest esperit d'equip de què sempre han donat proves de sentir els corredors catalans ha valgut a Catalunya el figurar com a vencedora en la major part dels campionats celebrats.

En l'ordre individual cal fer esment de la brillant actuació d'Angel Mur, l'atleta que amb Just Borras més mereixement ha contret per a figurar a l'equip català. Mur i Borras són els corredors que per llur regularitat en les classificacions aconseguides en les curses en què han pres part s'hi podria tenir més confiança. El primer reeixit, però Borras no ocupà el lloc que hom esperava per aquelles raons. Andreu tampoc no tingué una actuació tan afortunada com l'any darrer, en què es disputà el primer lloc amb Joan. No han fet més ni menys d'allò que esperàvem el campió comarcal de Barcelona Francesc Camí i l'esperança Lluís Miró.

El darrer classificat dels catalans fou Mir, un xicot molt entusiasta, que per les seves simpaties, encara que no pels seus propis mèrits, ocupà un lloc a l'equip de Catalunya.

En general, trobem normal l'actuació individual dels components de l'equip català. Cap d'ells no fallà d'una manera extraordinària, encara que alguns d'ells podien haver millorat llur classificació. Els únics que fallaren en aquest Campionat foren els components de l'equip guipuscoà, llevat del campió Coll.

Afanyem-nos a festejar aquesta nova victòria, que salva l'honor esportiu de Catalunya en la jornada d'ahir.

ROSSEND CALVET

Una magnífica intervenció d'Eizaguirre en el partit d'ahir a Can Ràbia. (Foto Berd-Buyosa)

Natació

Segueix l'interessant concurs d'hivern del C. N. Barcelona
En forma magnífica, la senyoreta Mary Barnett, del C. N. Atlètic, bat el rècord de Catalunya i d'Espanya dels 400 metres dors

Ahir, a la piscina del Barcelona, l'atenció màxima estava condensada en la jove nedadora del C. N. Atlètic, Mary Barnett. L'assalt al rècord dels 400 metres, que detentava Maria Aumacelles, i per tant, pertanyent a la Federació Castellana, interessava que fos superat per un esport de la nació catalana. I bé, ahir ens sortí la senyoreta Barnett disposada a pal·lescar que per a les lluites futures s'hi pot comptar, i ben dignament. La gesta de batre el rècord, que per si té un mèrit absolut, queda enllobada per la constància i arduïtat que sempre ha tingut la suau recordwoman Ahir la defensora de l'Atlètic obtenia el premi als seus constants esforços, premi merescudíssim, i que, pel fet d'ésser assolit en plena temporada de descans, és doblement encoratjador per a seguir el camí que un dia començava fins arribar a la fita d'ahir, que era per a ella com una mena de revalida a pal·lescar i obtenir victoriosament un títol i tornar-lo a la Federació Catalana.

Maria Barnett va fer una bona cursa. Estil suau, de rendiment positiu, dona el màxim en les dues recedes finals, amb un sprint impressionant i que foren les que decidiren el triaspas de marxa i possessora. El rècord fou superat a bastament. El que posseïa Maria Aumacelles de Granados era de 7 minuts 28 s. 2-10. La nedadora de l'Atlètic esmerçà 7 minuts 21 s. 6-10. Va batre, per tant, el rècord d'Espanya, i establí el de Catalunya.

La piscina, que presentava un aspecte magnífic, va aplaudir amb gran entusiasme l'esforç útil de la senyoreta Barnett, ovacions que es reproduïren en sortir de l'aigua, i que no a deixaren fins perdre's de vista entre els nombrosos nedadors que la el·licitaven sincerament. Viat, doncs, des d'ací, la nostra de ben cordial, i el desitgem que en sigui fidel guardadora perquè no emigri un altre cop cap a Madrid.

Abans de la cursa que portà un nou títol a Catalunya, se celebrà el disputat Torneig d'Hivern. Toca a acabar-se ahir els equips B i D dels grups primer i segon.

La gran antevellació de forces pernetia d'albirar lluites ruyides, com així passà, efectivament. I més que això, les marques excel·lents obtingudes, com són el 1-04 de Sabater en els 100 lliure, el 1-07 de Burcet, en la mateixa distància, de Lopege, en els

MARY BARNET
(Foto Berd-Buyosa)

La jornada fou brillant en tots conceptes. Les curses del grup primer asenyalen una franca superació. I és que l'entusiasme hi és un factor de primer ordre. És clar que les condicions naturals que adornen als nedadors és un arma utilíssima, però res no fóra si no existís aquell entusiasme que és la tònica i la clau dels grans èxits. Si els elogis mereixen els vencedors, elogis també els que arriben en darrer, perquè entre tots és forma el conjunt que ha donat força i qualitat a la natació catalana.

En el partit de water-polo, que sempre ha estat el nostre màxim esplendor quan s'ha tractat d'entrar al camp internacional, els resultats són a la vista. L'encontre d'ahir oposava

ESPORTIU:
Pensa amb els teus germans empresonats

DESPRES DEL PARTIT
JUPITER - GIRONA

Ha quedat ja resolt el plet de la Promoció

El Partit jugat ahir, a la tarda, al camp del Jupiter, tenia una importància decisiva als efectes de la Promoció a la Primera categoria catalana, grup A, des del moment en què la Federació Espanyola establí la puntuació conjunta, o sia suma de punts obtinguts en el Campionat de Catalunya i els obtinguts en el Campionat de Lliga, Segona Divisió, per a determinar quin o quins clubs han de jugar-la. De vèncer el Girona, es lluirava de la Promoció Tan sols empatant, el que eludí el risc de la Promoció, era el Jupiter.

Plantejat així, cruament—a aquestes altures— aquest afer, és natural que hagi apassionat. I és natural, també, que la passió hagi fet dir i escriure coses no massa correctes. Tot plegat, però, hem de convenir que ha estat fill d'una manca d'orientació que, establerta des del primer moment i sabent cada u a què atèndre-se, no hauria arribat a produir-se.

Dentre tot el que hem llegit i que s'ens ha dit, poques coses, però, tan atinades com les manifestacions del senyor Bartomeu Vidal, delegat del "Jupiter" a la F. C. de F. A. a propòsit de la "puntuació conjunta", que ell creu un desbarat. I si no tota la raó. Perquè si els campions de Lliga no tenen absolutament res a veure amb els campionats dits regionals, a sant de que la suma de punts d'un i altre? Els campionats dits regionals classifiquen els clubs per al de Copa, però no per als de Lliga. Tant és així, que un jugador que ha jugat el campionat regional, pot jugar el de Lliga en un altre club, però en aquest darrer no hi pot jugar el campionat d'Espanya. I si això és així, per què la puntuació conjunta? No ho hem entès, i encara ara no ho entenem.

Es, aquesta, una disposició que ha estat a punt de fer que jugués la Promoció catalana un club com el del "Jupiter" que en el nostre campionat es classifica brillantment en tercer lloc i que com a tal representaria Catalunya en el campionat peninsular.

Ara bé; La F. C. de F. A. havia convocat Assemblies extraordinàries de clubs per al proper dia 16 del corrent mes per tal de donar-les compte de l'acta de la Federació Espanyola establiment la puntuació conjunta, per si aquests l'acceptaven o no.

Després, però, de l'empat d'ahir al camp del "Jupiter", aquest queda lliure de les angúnies de la Promoció que han de sofrir els dos darrers classificats del nostre campionat—Girona i Badalona—junt amb els sis primers classificats del torneig pre-promocional que vénen jugant els de la Primera Categoria, grup B. Quedem, doncs, que després de tant tronar i ploure, ha quedat ja resolt el plet de la Promoció, de conformitat amb el que tenia disposat la Federació Catalana i que un incomprensible acord de la Federació espanyola ha estat a punt de canviar radicalment.

En el grup segon, pel que respecta al water polo insistim en allò que al principi del torneig vam dir. Els manca molt a aprendre. No de pràctica, que aquesta s'adquireix, sinó de teoria, i conèixer sobretot el reglament i aprofitar les ensenyances que els prodiguen, ja que ahir es va donar el cas, en múltiples ocasions, de no saber què fer de la pilota, atíu en les ocasions que diversos davanters es trobaven a dos pams de la porta. Als joves waterpolistes els manca el sentit i l'instint de saber aprofitar tots els moments, i arriba que fins perden el que és primordial: dominar la pilota.

L'encontre, dolent de tècnica, fou, no obstant, emocionant per la gran igualtat existent. El millor, sens dubte, el porter Llaçer, que va destacar per damunt de tots.

L. G.

Sant Sebastià, 4. — Ahir al matí, als terrenys de Lasarte, amb les metes de sortida i arribada a l'Hipòdrom, es disputà el XX campionat nacional de cross-country. L'organització, a càrrec de la Federació Guipuscoana, estigué molt ben servida. El públic respongué amb escreix assistint-hi en gran nombre en trens especials i autocars. La prova demostrà a perfecta preparació dels catalans, que obtingueren un rotund èxit d'equip. L'estat del terreny, excessivament tou, no es prestà a les condicions del favorit Coll, que és atleta més aviat de pista. Macari Meneses, de Castella, demostrà les seves extraordinàries facultats. Fèu una perfecta cursa, però com que actuava sol, al final el taparen els catalans, deixant escapar el campió

MANUEL ANDREU

guipuscoans Coll i Iradi i del castellà Meneses.

A la tornada a Lasarte marxava a primer terme un altre mallot vermell: Angel Mur, que havia emprat des de la sortida 25 m. 26 s. 3-5, seguit de Coll i Meneses, i un xic més separat Jeroni Joan, degudament protegit pels altres catalans.

En la darrera fase de la cursa Coll intentà avançar, però fou perseguit per Joan i aconseguí agafar-lo; però al cap de poca estona aconseguí desfer-se'n l'home de Terrassa, aju-

JERONI JOAN

de l'any anterior. Joan, que venç amb una neta diferència sobre Coll de 12 segons. El vent i la pluja deslliuren bastant la cursa, car molesta tant a espectadors com a corredors.

Dels 44 corredors inscrits solament prengueren la sortida 26. D'ells, set catalans, tres castellans, un aragonès, onze guipuscoans i tres independents.

Els corredors, abans de sortir als terrenys de golf de Lasarte donaren una volta per l'Hipòdrom; al cap hi anava el català Camí, seguit dels

ANGEL MUR

dat pels seus companys i finalitzant la cursa a primera posició.

El recorregut s'havia calculat en 12 quilòmetres, però per algunes rectificacions de darrera hora quedà d'uns 11 quilòmetres i mig.

Classificació: 1, Jeroni Joan (Catalunya), 41 m. 4 s. 3-5; 2, Coll (Guipúscoa), 41 m. 20 s. 3-5; 3, Angel Mur (Catalunya), 41 m. 29 s. 2-5; 4, Macari Meneses (Castella), 41 m. 35 s. 2-5; 5, Manuel Andreu (Catalunya), 42 m. 2 s. 4-5; 6, Francesc Camí (Catalunya), 42 m. 6 s. 1; 7, Lluís Miró (Catalunya), 42 m. 14 s. 2-5; 8, G. Eguluz (Guipúscoa), 42 m. 20 segons 1-5; 9, C. Goetz (Aragó), 42 m. 23 s. 2-5; 10, Ramon Alvarez (Guipúscoa), 42 m. 25 s. 2-5; 11, Cilleruelo (Guipúscoa), 42 m. 34 s. 4-5; 12, F. Iradi (Guipúscoa), 42 m. 35 s.; 13, J. Borras (Castella), 42 m. 38 s. 1-5; 14, J. Delgado (Guipúscoa), 42 minuts 59 s. 1-5; 15, J. Mir (Catalunya), 43 m. 5 s. 2-5; 16, L. García (Guipúscoa), 43 m. 14 s.; 17, Rafael Calle (Castella), 43 m. 17 s. 2-5; 18, Josep Azurza (Guipúscoa), 43 m. 20 segons 2-5; 19, Castillejo (Guipúscoa), 4 m. 51 s. 4-5; 20, E. García (Guipúscoa), 46 m. 20 s. 3-5; 21, Le-

FRANCESC CAMI

gorraldo (Guipúscoa), 46 m. 20 s.; 22, Angel Fernández (Guipúscoa), 47 m. 48 s.; 23, A. Satriestegui, 49 m. 28 segons 2-5.

Per equips regionals ha triomfat la Federació Atlètica Catalana, amb 19 punts, seguida de l'Atlètica Guipuscoana, de la qual formen part alguns atletes bascos.

CAMPIONAT D'ESpanya

La Corunya, 4. — Al camp de Riazor se celebrà un partit de Campionat d'Espanya de hockey, entre el Club Esportiu, de Bilbao, i l'Universitari, de Santiago. El resultat fou d'un empat a zero.

Avió "Simson", adquirit pel pilot català senyor Enric Cera